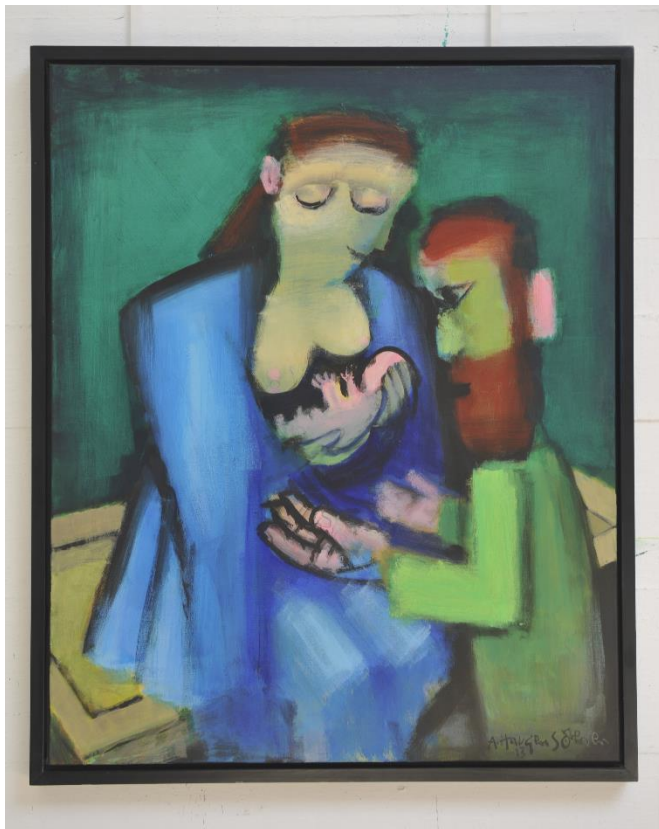

Arne Haugen Sørensen: Familiebillede, 2013

100x 81cm, akryl på lærred

Fremstillet med tilladelse fra kunstneren til Stiftsdagen 2016 i Haderslev Stift

Kommenteret ved teolog, forfatter og kunsthistoriker Lisbeth Smedegaard Andersen

I julen kommer himlen ned på jorden. Sådan er det i juleevangeliet, sådan er det i julesalmerne, og sådan er det i Arne Haugen Sørensen fine billede af julenat, som han har givet titlen *Familiebillede*. Her forenes modsætningerne, og det underfulde forbliver underfuldt, men kommer alligevel nær, fordi det kalder på vore egne menneskelige erfaringer af ydmyghed og taknemlighed ved et barns fødsel.

Barnet er billedets midtpunkt. Men det lillebitte fosterlignende væsen er også midtpunkt for Marias og Josefs opmærksomhed. Deres øjne er rettet imod ham, Marias med moderlig mildhed og glæde, Josefs med en blanding af undren og ærefrygt, og deres følelser forplanter sig til os, så vi ser på barnet med deres øjne. Maria, der er parat til at trykke ham ind til sig, mens Josef står lidt hjælpeløs med åben mund og udbredte hænder, som om han ikke rigtig ved, om han overhovedet tør røre ved noget så sart og skrøbeligt – eller noget så stort?

Arne Haugen Sørensen har en evne til at male hænder med udtryk, og her får de en til at tænke på, at dette lille barn er et menneskebarn, men det også Gud selv, der er kommet nær – den Gud, der i Det Gamle Testamente er så hellig, at ingen uindvietet tør nærme sig hans alter eller bare røre ved den kasse af akacietræ, der indeholder vidnesbyrdet om hans nærhed.

Når Haugen Sørensen maler billeder af Bibelens fortællinger, nøjes han ikke med at gentage, men fornyer de kendte motiver ved at skære det overflødig fra og koncentrere sig om det væsentlige. Sådan også her. Her er ingen påtrængende dvælen ved det fattige barn, men her er heller ikke hverken engle, stjerner, dyr eller kryb. Maria sidder på en foderkasse. Det er alt, men alligevel mangler man ikke de mange detaljer og henvisninger til det himmelske rum eller de jordiske omgivelser. Det er alt sammen i farverne: I forgrunden Josef i sin grønne kappe og med det rødbrune skæg. Han står med ryggen til, så vi kommer til at stå bag ved ham og med ham se ind i billedrummet, hvor Marias kappe lyser så blå som den dybeste himmel, mens barnet ligger skærmet i mørket lige under hendes bryster. Og bag ved lukker billedet sig i sarte azurgrønne toner, der løfter julenat op, så den svæver mellem jord og himmel og lader os være med, så vi kan synge julesalmer om mysteriet:

Himlens lys kom i dig til jord,
skinner til ny oplysning stor,
godt kan vi nu ved nattetid
kende som børn vor Fader blid.
O, Gud ske lov.